

РЕШЕНИЕ

№ 24240

гр. София, 14.07.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 75 състав, в
публично заседание на 16.06.2025 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Геновева Йончева

при участието на секретаря Наталия Дринова, като разгледа дело номер **9211** по описа за **2024** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Настоящото съдебно производство по чл. 226, ал. 1 от Административнопроцесуалния кодекс (АПК), във връзка с чл. 156 и сл. от Данъчно-осигурителния процесуален кодекс (ДОПК), е образувано, след като с Решение № 10063 от 24.10.2023 г. по адм. дело № 2665/2023 г. по описа на Върховния административен съд, VIII отделение, е отменено частично Решение № 6903 от 17.11.2022 г., поправено с Решение № 500 от 30.01.2023 г. по адм. дело № 1908/2022 г. на Административен съд – София град. Делото е върнато за ново разглеждане по оспорването на „Итам“ ЕООД срещу Ревизионен акт № Р-22221720004865-091-001 от 26.07.2021 г., издаден от органи по приходите при Териториална дирекция на Национална агенция за приходите (ТД на НАП) – [населено място]. Ревизионният акт е потвърден с Решение № 1982/29.12.2021 г. на директора на дирекция „Обжалване и данъчно-осигурителна практика“ (ОДОП) при Централно управление (ЦУ) на НАП – С., в частта на установените задължения по ЗДДС в размер на 8 719,12 лв. главница и съответните лихви за забава, както и допълнително определените задължения по ЗКПО вследствие на непризнати разходи за амортизации и приходи от продажби на МПС и недвижим имот, отчетени под пазарната цена.

В жалбата са изложени доводи за незаконосъобразност на акта и се претендира отмяната му. Жалбоподателят оспорва правомерността на извършените от приходната администрация корекции на счетоводния финансов резултат, довели до начисляването на допълнителни задължения за корпоративен данък. Отрича доказателствената стойност на извършената в хода на ревизионното производство оценителна експертиза. Възражава срещу непризнаването за данъчни цели на извършените амортизационни разходи по отношение на собствените недвижими имоти

на дружеството, които е категоричен, че се използват в икономическата му дейност. Оспорва и начислените с акта допълнителни задължения за ДДС на основание чл. 27, ал. 2 ЗДДС. Претендира отмяна на проверяваната част от РА и присъждане на разноски.

Ответникът – директорът на дирекция ОДОП при ЦУ на НАП – С., в съдебно заседание (с.з.) чрез юрисконсулт В., оспорва жалбата. Претендира юрисконсултско възнаграждение. В предоставения на пълномощника срок съгласно чл. 149, ал. 3 ГПК, вр. § 2 от ДР на ДОПК, същият не представя поисканите писмени бележки.

Административен съд – София град, III отделение, 75-ти състав, след като прецени събраните по делото доказателства и обсъди доводите и възраженията на страните, приема за установено от фактическа страна следното:

По делото не е спорно, че на „Итам“ ЕООД е възложена ревизия за определяне на задълженията му по ЗДДС за периодите от 01.12.2014 г. до 30.06.2020 г. и по ЗКПО за периодите от 01.01.2014 г. до 31.12.2019 г. За тази цел е издадена Заповед за възлагане на ревизия (ЗВР), с която е определен предметният обхват на ревизията, съставът на ревизиращия екип и срокът за извършване на ревизията – последно удължен със Заповед за изменение на Заповедта за възлагане на ревизия (ЗИЗВР) до 25.01.2021 г.

С цел установяване на релевантните за данъчното облагане факти и обстоятелства от приходните органи са предприети редица процесуални действия, подробно описани в Ревизионния доклад (РД), синтезирани в решението на директора на дирекция ОДОП и в частта на фактическите установявания в отмененото от ВАС Решение № 6903 от 17.11.2022 г. по адм. дело № 1908/2022 г. на АССГ, 57-ми състав. Доколкото не е налице спор за тях, настоящият съдебен състав не намира за необходимо повторното им възпроизвеждане.

В хода на ревизията са събрани доказателства, представени от ревизираното лице (РЛ), от трети задължени лица при извършените им насрещни проверки – „ЧЕЗ Електро България“ АД, „Увекс“ ЕООД, „Водоснабдяване и Канализация“ ЕООД, и „Правец Газ 1“ АД. Присъединени са доказателства от други контролни производства. Съставени са съответните протоколи. Възложена е оценителна експертиза на основание чл. 60, ал. 1 ДОПК с цел установяване на пазарното съответствие на продажните цени, по които РЛ е прехвърлило свои активи – 12 автомобила и 1 недвижим имот.

За резултатите от ревизията е съставен Ревизионен доклад (РД) №Р-22221720004865-092-001/14.04.2021 г., чиито констатации и предложения във връзка с данъчното облагане са възприети в приключващия ревизията Ревизионен акт (РА) № Р-22221720004865-091-001/26.07.2021 г.

Предмет на настоящата съдебна проверка е тази част от акта, с която на „Итам“ ЕООД са определени допълнителни задължения по: ЗКПО за данъчни периоди 2015, 2016, 2017 и 2019 г. в общ размер на 19 577,38 лв. главница и 8 163,91 лв. лихви; ЗДДС за отделните месеци от данъчен период 01.12.2014 – 30.06.2020 г. в общ размер на 8 719,12 лв. главница и съответните лихви за забава.

Така установените данъчни задължения са формирани в резултат на:

В частта по ЗКПО:

В хода на ревизията приходните органи са констатирали продажба на 12 автомобила, подробно описани в РА на стр. 2. Чрез назначена с Акт № Р-22221720004865-999-001/06.06.2021 г. експертиза е установено, че тяхната продажна цена съществено се различава от пазарната. Идентични са били установяванията и преценката за пазарно съответствие на извършена продажба на недвижим имот на дружеството – апартамент № 57, находящ се в [населено място], [улица], ет. 6. С оглед резултатите от назначената експертиза е констатирано съществено

отклонение на цените, на които са продадени активите на дружеството, с изключение на автомобил марка „И.“ с ДК [рег.номер на МПС] . При тези данни органите по приходите са извършили корекция на счетоводния финансов резултат на дружеството за съответната година, в която е извършена продажбата, с разликата между минималната пазарна цена, определена по назначената експертиза, и продажната цена на съответния автомобил и недвижимия имот. На основание чл. 16, ал. 1 ЗКПО, е увеличен счетоводният финансов резултат (С.) за: 2014 г. с 14 402 лв.; 2015 г. с 14 557,67 лв.; 2016 г. с 36 863,25 лв.; 2017 г. с 7 502 лв. и 2019 г. с 15 783,69 лв.

По отношение на останалите недвижими имоти на дружеството, от РЛ са подадени следните писмени обяснения във връзка с използването им за дейността на фирмата:

По отношение на земя УПИ 14-2668, находяща се в [населено място], Промислена зона, „Боруна“, представляваща поземлен имот, ведно с административна сграда, ниско строителство, се сочи, че е използвана за паркиране на собствените автомобили на РЛ, с които се извършва транспортна дейност, а впоследствие имотът е отдаден под наем.

По отношение на имот, находящ се в [населено място], Апартаментен хотелски комплекс „Медите“, състоящ се от апартамент и паркомясто, се сочи, че се използва за офис.

По отношение на имот, находящ се в [населено място], представляващ апартамент № 3, с две паркоместа, комплекс „Езерото“, се сочи, че се ползва за офис.

По отношение на имот, находящ се в [населено място], кв. О. купел, сграда „Т. Х. У.“, апартамент № 58, се използва като склад и офис, където се складира стока за продажба.

Приходните органи са установили, че РЛ не е представило документи, доказващи твърденията относно тяхното предназначение, както и доказателства, че процесните имоти са участвали в икономическата дейност на дружеството, а също така и че тези имоти могат да бъдат отчетени като инвестиционни. Прието е, че имотите са заведени в счетоводството на „Итам“ ЕООД като дълготрайни материални активи по сметка 203 „Сгради“ и като такива за тяхното отчитане следва да се прилага СС 16 „Дълготрайни материални активи“. Доколкото тези активи са неамортизируеми, тъй като не се употребяват в дейността на дружеството, то за тях не е следвало да се отчитат амортизации, а такива са били начислени, както следва: за 2014 г. в размер на 10 104,98 лв.; за 2015 г. в размер на 17 699,83 лв.; за 2016 г. в размер на 17 912,43 лв.; за 2017 г. в размер на 17 912,43 лв.; за 2018 г. в размер на 18 022,95 лв. и за 2019 г. в размер на 8 543,19 лв. Тези амортизации, на основание чл. 54, ал. 1 от ЗКПО, не са признати за данъчни цели, както и начислените от дружеството амортизации до края на 2015 г. за автомобил „Г. Ч.“ с ДК [рег.номер на МПС] , който е установено, че е продаден на „Диту“ ООД с фактура № 150/04.08.2014 г. Прието е, че размерът на разхода за амортизация, който дружеството може да ползва, е сумата, изчислена до 04.08.2014 г. (215 дни) или 2 380,45 лв. Разликата от 1 660,78 лв. не е призната за разход през 2014 г., както и начислената амортизация за автомобила в размер на 3 704,45 лв. през 2015 г.

В резултат на установеното е извършена корекция на С. за 2014 г., като същият е увеличен със сумата от 14 402 лв. и е намален със сума в размер на 11 765,76 лв.; установен е данъчен финансов резултат (ДФР) печалба в размер на 36 192,58 лв. и дължим данък в размер на 3 619,26 лв., като неплатеният остатък е в размер на 2 616,78 лв.

За 2015 г. С. е увеличен със сума в размер на 25 560,67 лв. и е намален със сума в размер на 21 404,28 лв.; определен е ДФР печалба в размер на 98 914,86 лв. и дължим данък от 9 839,54 лв., като неплатеният остатък е в размер на 4 696,60 лв.

За 2016 г. С. е увеличен със сума в размер на 36 863,25 лв. и е намален със сума в размер на 17 912,43 лв.; определен е ДФР в размер на 116 527,01 лв. и дължим корпоративен данък в размер на 11 652,70 лв., като дължимият за донасяне е в размер на 5 477,57 лв.

За 2017 г. С. е увеличен със сума в размер на 7 502 лв. и е намален със сума в размер на 17 912,43 лв.; формиран е ДФР печалба в размер на 31 873,01 лв., като дължимият данък е 3 187,30 лв. и остатък за довносяне в размер на 2 551,44 лв.

За 2018 г. е извършена корекция на С., като същият е намален със сума от 18 022,95 лв. и е установен ДФР печалба в размер на 33 917,56 лв. и дължим данък – 3 391,76 лв., като данъкът за довносяне е определен на 1 802,30 лв.

За 2019 г. С. е преобразуван, като е увеличен със сума в размер на 15 783,69 лв. и е намален със сума от 8 543,19 лв., като е формиран ДФР печалба в размер на 35 425,02 лв. и корпоративен данък (КД) – 3 542,50 лв., като данъкът за довносяне е в размер на 2 432,69 лв.

В частта по ЗДДС:

Установено е по отношение на РЛ, че два от имотите, находящи се в [населено място], Апартamentен хотелски комплекс „Медите“, и в [населено място], комплекс „Езерото“, не се използват за стопанската дейност на дружеството, но за тях са отчитани разходи за комунално-битови нужди съгласно събраните доказателства, представени от обслужващите комунални дружества. Формиран е извод, че предоставените услуги попадат в обхвата на чл. 9, ал. 3, т. 1 ЗДДС и на основание чл. 82, ал. 1 ЗДДС се дължи ДДС, като допълнително начисленият с РА ДДС е в размер на 8 719,12 лв.

Ревизионният акт, с който са установени горепосочените задължения по ЗКПО и ЗДДС, е обжалван по административен ред и потвърден с Решение № 1982/29.12.2021 г. на директора на дирекция ОДОП при ЦУ на НАП.

В производството при съдебното му обжалване пред АССГ е проведена комплексна съдебно-счетоводна и съдебно-оценителна експертиза, изготвена от вещото лице М. А., която е установила следното:

Справедливата пазарна цена на недвижим имот с идентификатор 68134.4340, находящ се в [населено място], [улица], ет. 5, ап. 57, към датата на продажбата е 65 000 лв. без ДДС.

Справедливата пазарна стойност на транспортните средства към периодите на продажби са: автомобил „Г. Ч.“ с ДК [рег.номер на МПС] към 04.08.2014 г. е 6 400 лв. без ДДС; автомобил „Пежо Боксер“ с ДК [рег.номер на МПС] към 26.09.2014 г. е 6 100 лв. без ДДС; автомобил „Хюндай Н1“ с ДК [рег.номер на МПС] към 26.09.2014 г. е на стойност 4 900 лв. без ДДС; автомобил „М. С.“ с ДК [рег.номер на МПС] към 04.05.2015 г. е с цена от 8 100 лв. без ДДС; автомобил „Скания П 94 ДБ“ с ДК [рег.номер на МПС] към 30.09.2015 г. е с пазарна стойност от 15 700 лв. без ДДС; автомобил „И. МТ 190 Е“ с ДК № 6167КВ към 27.07.2015 г. е с пазарна стойност от 14 100 лв. без ДДС; автомобил „Сангйонг Родиус“ с ДК [рег.номер на МПС] към 02.09.2015 г. е с пазарна стойност от 3 900 лв. без ДДС; автомобил „Фиат Дукато“ с ДК [рег.номер на МПС] към 21.04.2017 г. е с пазарна цена от 1 960 лв. без ДДС; автомобил „Ф. Нью Бийтъл“ с ДК [рег.номер на МПС] към 17.08.2017 г. е с пазарна цена от 2 000 лв. без ДДС. По отношение на автомобили „И. Магирус“ и „Волво Тръск“, вещото лице е дало цена по пазарни аналози, тъй като е констатирано липса на талон за автомобила и технически характеристики за определяне на пазарната му цена. За първия автомобил е дадена цена от 8 900 лв. без ДДС, а за втория – 21 700 лв. без ДДС.

Според задължителните указанията на ВАС при новото разглеждане на делото съдът следва да направи свои собствени фактически установявания, като извърши преценка на доказателствата, включително при необходимост да назначи експертиза в частта за непризнати начислени амортизации и/или допълнителна такава в частта за определяне пазарната цена на 11 автомобила и недвижимия имот по начина, разписан в Наредба № Н-9/14.08.2006 г. Необходимо е извършване на анализ на заключението на съдебно-оценителната експертиза (СОЕ), като се прецени дали

използваният метод от вещото лице е предвиден в Наредбата и е най-целесъобразен за конкретния случай. Във връзка с констатациите за неправилно извършени амортизации, касаещи имот на дружеството в [населено място], м. „Боруна“, следва да се извърши анализ и на представеното пред касационната инстанция решение на директора на РИОСВ – Б. от 30.05.2019 г., предвид твърдението, че имотът се използва от ревизираното лице за неговата стопанска дейност. В частта по ЗДДС, касателно отчетените разходи за комунално-битови нужди, е указано да се извършат действия за установяване на фактите и обстоятелствата, имащи значение за определяне на допълнителни задължения по ЗДДС по отношение на процесните два имота, свързани с отчетаните разходи за комунални услуги.

Съобразно горните указания, с Определение № 17931 от 25.09.2024 г. е указано на жалбоподателя, че носи доказателствена тежест за установяване на съществуването на фактите и обстоятелствата, посочени в жалбата, от които черпи благоприятни за себе си правни последици. Конкретно, че: продажната стойност на прехвърлените през ревизираните периоди активи (12 автомобили и недвижим имот, находящ се в [населено място], [улица], ет. 6, ап. 57) отговаря на пазарната цена по смисъла на § 1, т. 14 ЗКПО, във връзка с § 1, т. 8 от ДР на ДОПК; недвижимите имоти, собственост на жалбоподателя, както и продаденият впоследствие автомобил „Г. Ч.“, са използвани в стопанската дейност на дружеството и правомерно през ревизираните периоди са начислявани амортизации за тях, които представляват счетоводни разходи за данъчни цели. Установяването на тези обстоятелства е относимо и към отчетените разходи за комунално-битови нужди за недвижимите имоти, находящи се в [населено място], Апартamentен хотелски комплекс „Медите“ и в [населено място], комплекс „Езерото“, във връзка с които са определени задължения по ЗДДС. На ответника е указано, че е в негова тежест да установи съществуването на фактическите основания, посочени в оспорения акт, както и изпълнението на законовите изисквания за издаването на Ревизионен акт (РА), включително че посредством извършените продажби на активи през ревизирания период е налице отклонение от данъчно облагане по смисъла на чл. 16, ал. 1 ЗКПО. На ответника е указано също, че назначената в ревизионното производство оценка е с дата от 03.06.2021 г., т.е. след срока, определен в ЗИЗВР от 19.10.2020 г., а именно 25.11.2020 г., поради което същата няма да бъде ценена като доказателство. С оглед разпределената доказателствена тежест, е предоставена възможност на страните до датата на съдебното заседание да представят доказателства и посочат доказателствени средства в подкрепа на доводите си. Ответникът е задължен да представи всички неописани в описа документи, но представляващи част от административната преписка, в случай че не са приложени по делото.

С оглед указанията на ВАС и разпределената от настоящия съд доказателствена тежест между страните, е проведена комплексна съдебно-оценителна и счетоводна експертиза. На вещото лице А. Д. са поставени следните задачи: Да определи пазарната стойност на автомобилите и недвижимия имот, посочени на стр. 2 от РА, към датата на тяхната продажба съобразно приложимите методи, регламентирани в Наредба № Н-9 от 14.08.2006 г. за реда и начините за прилагане на методите за определяне на пазарните цени, издадена от министъра на финансите. При изготвяне на заключението експертът следва да посочи използваните за сравнение данни от реално осъществени сделки, включително конкретни неконтролирани сделки. Експертът да посочи в заключението причините, поради които не могат да бъдат използвани останалите предвидени в Наредба № Н-9 от 14.08.2006 г. методи за определяне на пазарните цени при оценката на процесните автомобили и недвижим имот. Получените пазарни стойности вещото лице да съпостави с фактурната стойност на продадените от ревизираното лице имущества. Резултатите (разликата между определената пазарна цена на автомобилите и имота и фактурираната цена) да бъдат обобщени по години – за 2014, 2015, 2016, 2017, 2018 и 2019 г.

Вещото лице да установи какви, в какъв размер и на какво основание са начисляваните в счетоводството на дружеството амортизации по отношение на имотите, посочени на стр. 24-25 от РД за периодите 2014, 2015, 2016, 2017, 2018 и 2019 г., както и направените амортизационни отчисления за автомобил „Г. Ч.“ с рег. [рег.номер на МПС] . Установяванията на вещото лице да бъдат съпоставени с тези на органите по приходите, отразени в таблицата на стр. 24-25 от РД.

След оспорване от страна на ответника е назначена повторна съдебно-оценителна и счетоводна експертиза, изпълнена от вещото лице Й. Д., по същите въпроси от първоначалната експертиза. Заключение по нея е прието без оспорване от страните.

Отговорите на експертите ще бъдат обсъдени при преценка на материалната законосъобразност на акта.

При така установеното от фактическа страна, съдът обосновава следните правни изводи:

Компетентността на органите, издали процесния РА, е проверена при първоначалното разглеждане на делото по адм. дело № 1908/2022 г. по описа на АССГ. Валидността на акта е потвърдена от касационната инстанция по адм. дело № 2665/2023 г. по описа на ВАС, VIII отделение.

Не е спорно, че са спазени изискванията за форма и съдържание на издадените от органите по приходите ЗВР, РД и РА – съответно по чл. 113, ал. 1, чл. 117, ал. 1 и чл. 120, ал. 1 ДОПК.

В РА са посочени фактическите и правни основания за облагането, изложени подробно и в съставения ревизионен доклад, който представлява неразделна част от него.

Не са констатиран съществени нарушения на процесуалните правила, които да водят до незаконосъобразност и необоснованост на РА. Всички събрани и приобщени към ревизионната преписка документи са подробно описани в РД. Ревизираният субект е надлежно уведомен за резултатите от извършената ревизия, като му е предоставена възможност за писмени възражения и доказателства във връзка с констатациите и изводите, обосновавали предложените размери на задълженията по ЗКПО и ЗДДС.

При изследване на материалната законосъобразност и обоснованост на РА, съдът съобразява, че спорът между страните касае пазарното съответствие на извършените от жалбоподателя продажби на активи (автомобили и недвижим имот в [населено място]) с оглед разпоредбата на чл. 16, ал. 1 ЗКПО, както и основанията за приложените от ревизиращите органи корекции на финансовия резултат на дружеството за 2014, 2015, 2016, 2017 и 2019 г. със сумите, представляващи разликата между минималната пазарна цена, определена по назначената в хода на ревизията експертиза, и продажната цена на съответния автомобил и недвижим имот. Несъгласие между страните има и по отношение на извършеното от приходните органи намаление на С., произтичащо от непризнаването за данъчни цели на начислените от РЛ амортизации по отношение на имотите, за които не е доказано, че се използват в стопанската дейност на дружеството, както и по отношение на продадения с фактура № 150/04.08.2014 г. автомобил „Г. Ч.“, за който съгласно данъчния амортизационен план са начислявани амортизации за 2014 г. в размер на 1 660,78 лв. и 3 704,45 лв. за 2015 г.

В частта по ЗДДС спорът касае отчетените разходи за комунално-битови нужди във връзка с използването на два недвижими имота, находящи се в [населено място], Апартаментен хотелски комплекс „Медите“, и в [населено място], комплекс „Езерото“. За тези имоти е прието, че не се използват в икономическата дейност на дружеството, поради което е приложена нормата на чл. 27, ал. 2 ЗДДС и са начислени допълнителни задължения за ДДС.

По първия спорен въпрос:

Установеното от приходните органи отклонение от данъчното облагане по чл. 16, ал. 1 ЗКПО се

основава на констатацията, че продажната стойност на автомобилите и недвижимия имот в [населено място] през процесните периоди е значително по-ниска от пазарната им цена. Вследствие на това е извършена корекция на счетоводния финансов резултат на дружеството за съответната година, в която е осъществена продажбата, с разликата между минималната пазарна цена, определена по назначената експертиза, и продажната цена на съответния автомобил и недвижимия имот. На основание чл. 16, ал. 1 ЗКПО е увеличен С.: за 2014 г. с 14 402 лв., за 2015 г. с 14 557,67 лв., за 2016 г. с 36 863,25 лв., за 2017 г. с 7 502 лв. и за 2019 г. с 15 783,69 лв.

Съгласно чл. 16, ал. 1 ЗКПО, когато една или повече сделки, включително между несвързани лица, са сключени при условия, чието изпълнение води до отклонение от данъчно облагане, данъчната основа се определя, без да се вземат под внимание тези сделки, някои техни условия или тяхната правна форма. Вместо това се взема под внимание данъчната основа, която би се получила при извършване на обичайна сделка от съответния вид по пазарни цени и насочена към постигане на същия икономически резултат, но която не води до отклонение от данъчно облагане. Според § 1, т. 14 от ДР на ЗКПО, пазарна цена е цената по смисъла на § 1, т. 8 от ДР на ДОПК, т.е. сумата без данъка върху добавената стойност и акцизите, която би била платена при същите условия за идентична или сходна стока или услуга по сделка между лица, които не са свързани. Разпоредбата на § 1, т. 10 ДР ДОПК изрично посочва методите за определяне на пазарната цена, като препраща към реда и начина, регламентиран с Наредба № Н-9/14.08.2006 г. на министъра на финансите.

В конкретния случай в тежест на органите по приходите е да докажат, че е налице отклонение от данъчно облагане, което изисква установяване на пазарните цени на прехвърлените от ревизираното лице МПС и недвижим имот към датата на продажбата им.

Съдът констатира, че извършената в ревизионното производство оценка на процесните активи – МПС и недвижим имот, е възложена на 03.06.2021 г., след издаване на РД и след срока, определен за завършване на ревизионното производство със ЗИЗВР – 25.11.2020 г. При това положение, експертната оценка, извършена след определения за приключване на ревизията срок, не би могла да се цени като доказателство и да бъде основа на фактически установявания във връзка с данъчното облагане. След изтичане на срокът за приключване на ревизията приходните органи не могат да събират нови доказателства, които да обосноват ревизионния акт. Това означава, че доказателства, събрани извън законоустановените срокове, са недопустими и не могат да формират фактическите констатации в РА, нито да бъдат ценени от съда.

В настоящото съдебно производство са проведени две комплексни експертизи – първоначална и повторна.

Първата експертиза, изпълнена от вещото лице А. Д., е определила пазарната стойност на автомобилите според регламентирания в Наредба № Н-9 от 14.08.2006 г. метод на сравнимите неконтролирани цени. Този метод съпоставя цената за продукти и услуги по контролирана сделка с цената за продукти или услуги по съпоставима неконтролирана сделка, осъществена при съпоставими условия. Вещото лице е използвало изходна информация от специализирани каталози за автомобили (auto.bg и mobile.bg), тъй като не са били налични данни за реално осъществени сделки с превозни средства от регистрите на Изпълнителна агенция „Автомобилна администрация“, застрахователи и нотариуси – обстоятелство, посочено и от вещото лице Й. Д. от повторната експертиза, с което е обяснила липсата на пазарни цени за автомобили в нейното заключение. Съдът кредитира тази част от заключението на първоначално проведената експертиза като обективно и компетентно изготвено. Независимо че са ползвани офертни цени на сходни на оценяваните автомобили, вещото лице Д. е приложило корекции на резултатите от неконтролираните сделки с цел постигане на достатъчна степен на съпоставимост между

сравняваните обекти. С оглед ползването на офертни цени, вещото лице е направило отбив от цената в офертите (10%) или коефициент на пазарна активност 0,9. Извършени са и корекции по чл. 11 от Наредба № Н-9 с цел елиминиране на различията между контролираната и съпоставимата неконтролирана сделка. При оценката на автомобилите са използвани коефициент на физическото изхабяване, коефициент на функционалното (морално) остаряване и коефициент на икономическото остаряване. Експертната е приложила и инфлационни коефициенти. Съобразила е и отличителните характеристики на конкретните автомобили с прилагане на съответни коефициенти за техническо състояние. Така например, за автомобил „М. С.“ е приложен коефициент от 0,4 за „развален/свален двигател“, 0,5 за „ударен“; за автомобил „Фиат Дукато“ – коефициент за „лошо състояние“; за автомобил „Пежо Боксер 2.2 Д“ – 0,5 за „спрян от движение“.

Получените пазарни стойности на автомобилите са отразени в таблицата на стр. 56 от заключението на вещото лице Д. (лист 92 от делото). Разликата между определената пазарна цена на автомобилите и фактурната им цена е обобщена по години за 2014, 2015, 2016, 2017, 2018 и 2019 г. в таблицата на стр. 57 от заключението. Вещото лице е изчислило отклонение от 6 667,33 лв. за 2014 г., 696,70 лв. за 2015 г., 2 189,25 лв. за 2016 г., 1 798,33 лв. за 2017 г., 0,00 лв. за 2018 г. и 3 753,69 лв. за 2019 г. Констатираното от експерта отклонение се различава и е по-ниско от установеното от ревизията, с което е коригиран С. на дружеството за съответните години. Това налага съдът да извърши съответните преизчисления на финансовия резултат на ревизираното лице по години, като го увеличи със сумите на установеното от вещото лице Д. отклонение по чл. 16, ал. 1 ЗКПО. Единствено за 2016 г. съдът намира, че отклонението следва да е в размер на 367,00 лв. (разликата между пазарната стойност на автомобил „С. Й. Родиус“ 1 867,00 лв. и фактурираната му цена от 1 500,00 лв.), а не в размер на 2 189,25 лв. Този размер на отклонението в заключението на вещото лице Д. се основава на установената пазарна стойност на недвижимия имот в [населено място], [улица], ет. 6, ап. 57. Пазарната цена на този актив обаче е изчислена при ползване на обяви за продажби в интернет сайтове – офертни цени в агенции за недвижими имоти, без експертът да извърши сравнение с реално осъществени сделки.

По аргумент от чл. 19 от Наредба № Н-9 от 14.08.2006 г., методът на сравнимите неконтролирани цени се прилага, когато са налице: 1. съпоставими сделки с продукти или услуги, осъществявани между свързаното лице и независими лица, или 2. съпоставими сделки с продукти или услуги, осъществявани между независими лица. За да се приеме, че пазарната цена на имота е определена по метода на сравнимите неконтролирани цени, е необходимо да се посочат конкретните неконтролирани сделки.

Поради това съдът не кредитира заключението на първоначалната експертиза в тази част. Поради липсата на обективност, използването на офертни цени за целите на оценка на пазарна стойност не отговаря на изискванията на данъчното законодателство. Офертните цени, публикувани в интернет сайтове или от агенции за недвижими имоти, представляват само първоначално предложение за продажба, а не реално осъществена сделка. Тези цени могат да бъдат завишени или занижени с цел привличане на интерес или оставяне на възможност за договаряне. Те не отразяват действителното съгласие между купувач и продавач и не са индикатор за реалната пазарна стойност. Пазарната цена по смисъла на § 1, т. 8 от ДР на ДОПК посочва "сумата... която би била платена... по сделка". Офертите не доказват, че посочената цена действително е била платена и приета на пазара. Поради това и разпоредбата на чл. 19 от Наредба № Н-9 ясно дефинира метода на сравнимите неконтролирани цени, като изисква използване на съпоставими сделки. Целта е да се осигури максимална обективност и съпоставимост, което не може да бъде постигнато само с офертни цени.

Горното е съобразено от повторна експертиза, изпълнена от вещото лице Й. Д., която е съобщила характеристиките на обследвания недвижим имот – местоположение и локация, площ, предназначение, вътрешно разпределение, степен на завършеност, архитектура на сградата (приложена е корекция за покривни тераси), година на приемане на строителния обект, година на осъществяване на сделката. Анализирани са общо 20 реално осъществени сделки за обекти, които са съпоставими с оценявания на база критерий местоположение на сграда и предназначение на имота. Идентифицирани са и 20 сделки, които са съпоставими по критерия площ. Сделките са описани на стр. 9 от заключението. След анализ на характеристиките на обектите от неконтролираните сделки, експертизата е ограничила като съпоставими пет сделки за продажби на апартаменти през 2016 г. от типа 1- и 2-стайни, които са с вътрешно разпределение, съпоставимо с това на оценявания имот, и са разположени на съпоставими по разпределение етажи на сградата. Елиминирани са сделките за апартаменти с големи покривни тераси, които не са сравними, а са ползвани в оценката, възложена в хода на ревизията. На база извършения анализ на съпоставимостта е определена редица от стойности за цена на 1 кв.м застроена площ, която цена е крайна за сделката между страните. Определена е пазарна стойност на имота в диапазон от 54 643,77 лв. до 72 798,98 лв. с включен ДДС, в който диапазон попада и фактурната стойност от контролираната сделка от 58 674,89 лв. Съдът, на основание чл. 202 ГПК, във връзка с § 2 от ДР на ДОПК, кредитира тази част от заключението на повторната експертиза, което е изготвено при правилно прилагане на метода на сравнимите неконтролирани цени съгласно чл. 3 от Наредба № Н-9 от 14 август 2006 г., изискващ използване на аналози за реално осъществени сделки.

При данните за пазарната стойност на активите и съпоставката с фактурната им стойност, на основание чл. 16, ал. 1 ЗКПО, съдът намира, че следва да бъде увеличен С. на жалбоподателя: за 2014 г. с 6 667,33 лв.; за 2015 г. с 696,67 лв.; за 2016 г. с 367,00 лв.; за 2017 г. с 1 798,33 лв. и за 2019 г. с 3 753,69 лв. В резултат на преобразуването се полага размер на корпоративния данък за съответните години, който ще бъде изчислен след преценка на останалите възприети от ревизиращите основания за корекция на С..

По втория спорен въпрос:

На основание чл. 54, ал. 1 ЗКПО не са признати за данъчни цели начислените амортизации по отношение на собствените на дружеството недвижими имоти, поради факта, че липсват доказателства тези имоти да се използват за стопанската дейност на дружеството. Описаните имоти са включени в счетоводния и в данъчния амортизационен план, като начисляваните амортизации са в размер по години, както следва: 2014 г. – 10 104,98 лв.; 2015 г. – 17 699,83 лв.; 2016 г. – 17 912,43 лв.; 2017 г. – 17 912,43 лв.; 2018 г. – 18 022,95 лв.; 2019 г. – 8 543,19 лв. Констатирано е, че дружеството е продало автомобил „Г. Ч.“ с фактура № 150/04.08.2014 г. за сумата от 3 600,00 лв. с ДДС. Същевременно, съгласно данъчния амортизационен план, за автомобила е начислявана амортизация до края на 2015 г.

Според указанията на ВАС, в настоящото производство следва да се установи дали в счетоводството на дружеството са начислявани амортизации по отношение на процесните имоти и по отношение на автомобила за ревизираните периоди, в какъв размер и на какво основание; да се извърши анализ на събраните в хода на ревизията доказателства, включително тези, представени от дружеството пред касационната инстанция, за установяване на твърдението, че имотите се използват от ревизираното лице (РЛ) за неговата стопанска дейност.

За установяване на предназначението на недвижимите имоти и тяхното използване в стопанската дейност на „Итам“ ЕООД са представени следните писмени обяснения от ревизираното лице: по отношение на земя УПИ 14-2668, находяща се в [населено място], Промислена зона, местност

„Боруна“, представляваща поземлен имот, ведно с административна сграда, ниско строителство, се сочи, че е използвана за паркиране на собствените автомобили на РЛ, с които се извършва транспортна дейност, а впоследствие имотът е отдаден под наем; по отношение на имот, находящ се в [населено място], Апартаментен хотелски комплекс „Медите“, състоящ се от апартамент и паркомясто, се сочи, че се използва за офис; по отношение на имот, находящ се в [населено място], представляващ апартамент № 3, с две паркоместа, комплекс „Езерото“, се сочи, че се ползва за офис; по отношение на имот, находящ се в [населено място], кв. О. купел, сграда „Т. Х. У.“, апартамент № 58, се използва като склад и офис, където се складира стока за продажба.

Разпоредбата на чл. 54, ал. 1 ЗКПО регламентира признаването на годишните данъчни амортизации при определянето на данъчния финансов резултат. Фактическото основание за непризнаване на отчетените разходи за амортизации в конкретния случай е липсата на икономическа изгода от конкретни активи, включени като дълготрайни материални активи (ДМА) в данъчния амортизационен план. Според заключението на вещото лице Д., имотите са включени в счетоводния и в данъчния амортизационен план. Заведени са като ДМА по сметка 203 „Сгради“ и за тях са начислявани съответните амортизации, осчетоводени по сметка 603 „Разходи за амортизации“ и отнесени по сметка 611 „Разходи за основна дейност“, която е приключена със сметка 703 „Приходи от продажба на услуги“, което води до пряко участие при определяне на финансовия резултат за периода в посока намаление. В таблица към отговора на въпрос 2 вещото лице е отразило включените в имуществото на дружеството имоти съобразно посочените по-горе сметки, за които са начислявани амортизации. Констатациите на експерта в тази част се покриват с тези на приходните органи на стр. 24-25 от РД. Начислените за периода амортизации са както следва: за 2014 г. в размер на 10 104,98 лв.; за 2015 г. в размер на 17 699,83 лв.; за 2016 г. в размер на 17 912,43 лв.; за 2017 г. в размер на 17 912,43 лв.; за 2018 г. в размер на 18 022,95 лв. и за 2019 г. в размер на 8 543,19 лв. Тези амортизации, на основание чл. 54, ал. 1 ЗКПО, не са признати за данъчни цели.

Съгласно СС 4 "Отчитане на амортизации", амортизируем актив е дълготраен материален или нематериален актив, който се очаква да бъде използван през повече от един отчетен период, има ограничен срок на годност и се държи от предприятието за целите на производството или доставката на стоки или услуги, за отдаване по наем или за други административни цели. Доказателствената тежест за установяване основанията за признаване на данъчните амортизации е на ревизираното лице и в случая тя не е изпълнена. Приетите в хода на ревизионното и съдебното производство доказателства не удостоверяват наличието на икономическа изгода от процесните ДМА, поради което се споделят изводите на приходните органи, че направените разходи във връзка с гореописаните активи не са свързани с икономическата дейност на дружеството.

Освен твърдения за обратното, липсват конкретни доказателства, че поземленият имот - УПИ 14-2668, находящ се в [населено място], Промислена зона, местност „Боруна“, е използван за паркиране на собствените автомобили на РЛ, с които дружеството е извършвало транспортна дейност. За последното обстоятелство също не са налице писмени източници.

Друго не следва и от представеното пред ВАС решение на директора на РИОСВ-Б. за разрешаване на дейности по третиране на отпадъци в имота. Въпросното решение е от 30.05.2019 г. Няма данни за влизането му в сила, но с оглед облагодетелстващия му характер би могло да се предположи, че не е обжалван и е станал окончателен на 13.06.2019 г. Спорните разходи за амортизации обаче касаят периодите преди издаване на разрешението – 2014, 2015, 2016, 2017 и 2018 г., като според амортизационния план имотът е изведен на 31.12.2018 г.

Идентичен извод следва и по отношение на имотите в [населено място], Апартаментен хотелски

комплекс „Медите“, в [населено място], комплекс „Езерото“ и в [населено място], кв. О. купел, сграда „Т. Х. У.“, ап. № 58, които се сочи, че са използвани за офис. Липсват достатъчно и убедителни доказателства за реалното икономическо ползване на тези имоти като офиси. Доказателствената тежест за установяване на обстоятелствата, свързани с предназначението и ползването на процесните имоти за икономическата дейност на дружеството, лежи изцяло върху жалбоподателя. Въпреки изричното съобщение на съда с определението за насрочване на делото, на основание чл. 171, ал. 5 АПК, във връзка с § 2 от ДР на ДОПК, че по делото не са налични достатъчни доказателства, освен представените с жалбата договор за консултантски услуги, свидетелски показания и пазарна оценка, жалбоподателят не е представил допълнителни, конкретни и обективни доказателства.

Фактът на възложени от „Тера Тур Сервиз“ ООД на жалбоподателя посреднически услуги по договора от 20.02.2013 г. по никакъв начин не установява въпросната брокерска дейност да е извършвана в имота в [населено място], ако няма конкретни доказателства за това. Договорът за консултантски услуги е общо формулиран и не доказва по никакъв начин, че конкретните услуги са извършвани именно в този имот или че същият е бил необходим и реално използван за изпълнението на този договор. Липсва пряка връзка между договора и ползването на посочения имот като офис.

Свидетелските показания, макар и допустимо доказателствено средство, сами по себе си са недостатъчни, щом не са подкрепени от обективни писмени доказателства. Твърденията за провеждани срещи с международни партньори за сключване на договори в тези имоти остават голословни, тъй като такива договори или други писмени доказателства за проведени срещи (напр. протоколи, покани, кореспонденция, дневници за посетители), които да обвържат дейността с конкретните имоти, не бяха представени.

Пазарната оценка на имота в [населено място] е ирелевантна за доказване на неговото реално икономическо ползване. Тя удостоверява стойността на актива, но не и неговата функционална употреба в дейността на дружеството.

В случая, за да бъде доказано, че тези имоти реално са ползвани в икономическата дейност на дружеството като офиси, следваше да бъдат представени: документи, удостоверяващи извършени дейности в имотите (например, дневници на служители, графици за ползване на помещенията, писмени следи за уговорени и проведени срещи, записи на входяща/изходяща кореспонденция, свързана с тези имоти); доказателства за разходи, пряко свързани с офис ползването: фактури за офис консумативи, договори за поддръжка, почистване, охрана, които да се обвържат с въпросните имоти и да показват редовно ползване за стопански цели; служебни документи, обвързващи служители с тези офиси: трудови договори или длъжностни характеристики, указващи работно място в тези имоти, ведомости за заплати на служители, работещи там, или други вътрешни актове, регламентиращи ползването на тези помещения от персонала; конкретни договори или проекти, изпълнявани от тези офиси; данъчни и счетоводни документи (отчети, декларации или други счетоводни записи, които ясно отразяват икономическата дейност, свързана с тези имоти, и разходите за тяхното ползване като офиси); документи, които изрично посочват тези имоти като място на изпълнение на конкретни бизнес операции или като адреси за контакт по търговски сделки.

Липсата на такива обективни и конкретни доказателства, въпреки дадената възможност за представянето им, води до закономерен извод за недоказаност на твърдението за реално ползване на процесните имоти за икономическата дейност на дружеството. Това е от съществено значение, тъй като разходите за амортизации във връзка с тези имоти биха могли да бъдат признати за данъчни цели само ако е безспорно установено, че те са пряко и изключително свързани с

икономическата дейност на ревизирувания субект.

Що се отнася до начислените от дружеството след продажбата амортизации за автомобил „Г. Ч.“, жалбоподателят не излага конкретни доводи в тази насока. Експертизата потвърждава установяванията на приходните органи за начислени от ревизирувания субект амортизации след продажбата на актива. Този извод е законосъобразен и се подкрепя от данните по делото. Амортизацията е счетоводен процес на разпределение на стойността на даден дълготраен актив върху неговия полезен живот. Тя се начислява, докато активът е собственост на предприятието и се използва в неговата стопанска дейност. След продажбата на актива, той престава да бъде собственост на дружеството и съответно не може да генерира икономически ползи за него. Следователно, начисляването на амортизации след датата на продажбата е в пряко противоречие с основен счетоводен принцип. Съгласно ЗКПО, амортизацията се признава като разход за данъчни цели само когато се отнасят за дълготрайни активи, които са собственост на данъчно задълженото лице и се използват за неговата икономическа дейност. След продажбата на автомобила, той вече не отговаря на тези условия. Начисляването на амортизации за актив, който вече не е в патримониума на дружеството, води до необосновано намаляване на данъчната основа и изкривяване на финансовия резултат. Доказателствената тежест да обори констатациите на приходните органи е на жалбоподателя, който не представя никакви аргументи или доказателства, които да оправдаят начисляването на амортизации след продажбата на автомобила.

В частта по ЗДДС:

Спорът е по отношение на отчетените разходи за комунално-битови нужди във връзка с използването на двата апартамента, находящи се в [населено място], Апартаментен хотелски комплекс „Медите“, и в [населено място], комплекс „Езерото“. Вече се посочи, че за тези имоти липсват доказателства да са отдавани под наем, нито че са използвани като офис, респ. не се доказва тяхната икономическа изгода в стопанската дейност на дружеството, поради което законосъобразно от органите по приходите е приложена нормата на чл. 27, ал. 2 ЗДДС и с РА са начислени допълнителни задължения за ДДС. Цитираната разпоредба регламентира особени случаи при определяне на данъчната основа, когато стоки или услуги, по отношение на които е ползван данъчен кредит, се използват за цели, различни от икономическата дейност на регистрираното лице. В този случай се счита, че е налице доставка на услуга, за която възниква задължение за начисляване на ДДС. Тъй като процесните апартаменти в хотелските комплекси в [населено място] и [населено място] не се ползват в икономическата дейност на дружеството, разходите за комунално-битови нужди, свързани с тези имоти (ток, вода, отопление и др.), не могат да бъдат квалифицирани като разходи, направени за целите на облагаеми доставки. Доказателствената тежест за установяване на икономическото предназначение на разходите е на жалбоподателя, който не успя да докаже, че въпросните имоти обслужват стопанската му дейност, което води до извод, че получените услуги, респ. отчетените разходи за комунално-битови нужди, попадат в обхвата на чл. 9, ал. 3, т. 1 ЗДДС и на основание чл. 82, ал. 1 ЗДДС се дължи ДДС.

В обобщение на всичко изложено, съдът намира иницирираното от „Итам“ ЕООД оспорване за частично основателно, респ. проверявания РА за частично незаконосъобразен. В тази връзка е необходимо да се преобразува С. на дружеството за 2014, 2015, 2016, 2017 и 2019 г. съобразно установените в настоящото производство размери на отклоненията по чл. 16, ал. 1 ЗКПО (разликата между пазарната и продажната цена на автомобилите и имота в [населено място]), при което да се определи дължимият корпоративен данък. Други корекции не се налагат с оглед изводите по-горе за законосъобразност на извършеното от органите по приходите намаление на С. по реда на чл. 54, ал. 1 ЗКПО със сумите на непризнатите за данъчни цели разходи за

амортизации. В частта по ЗДДС, която е предмет на настоящия спор, РА е законосъобразен и жалбата следва да се отхвърли като неоснователна.

При данните за пазарната стойност на активите и съпоставката с фактурната им стойност, на основание чл. 16, ал. 1 ЗКПО, следва да бъде увеличен С. за: 2014 г. с 6 667,33 лв.; за 2015 г. с 696,67 лв.; за 2016 г. с 367,00 лв.; за 2017 г. с 1 798,33 лв. и за 2019 г. с 3 753,69 лв.

В резултат на преобразуването се полага размер на корпоративния данък, както следва:

За периода 01.01.2014 – 31.12.2014 г. С. се преобразува в посока увеличаване със сумата от 6 667,33 лв., вместо сумата от 14 402,00 лв., възприета при ревизията; установява се данъчен финансов резултат (ДФР) печалба в размер на 28 457,91 лв., вместо установената в таблицата на стр. 4 от РА 36 192,58 лв., и **дължим корпоративен данък в размер на 2 845.79 лв.**; внесен е данък в размер на 1 002,48 лв., като **неплатеният остатък е в размер на 1 843,31 лв.** Над тази сума РА следва да се отмени. На основание чл. 9 ЗКПО и чл. 175 ДОПК, във връзка с чл. 1 от Закона за лихвите върху данъци, такси и други подобни държавни вземания (ЗЛДТДПДВ), за невнесения данък от 1 843,31 лв. се дължат **лихви в размер на 1 182,69 лв.**

За периода 01.01.2015 – 31.12.2015 г. С. се преобразува в посока увеличаване със сумата от 696,67 лв., вместо сумата от 14 557,67 лв., възприета при ревизията; установява се ДФР печалба в размер на 85 052,80 лв., вместо установената в таблицата на стр. 5 от РА 98 914,86 лв., и **дължим корпоративен данък в размер на 8 505.28 лв.**; внесен е данък в размер на 5 194,85 лв., като **неплатеният остатък е в размер на 3 355.39 лв.** Над тази сума РА следва да се отмени. На основание чл. 9 ЗКПО и чл. 175 ДОПК, във връзка с чл. 1 от ЗЛДТДПДВ, за невнесения данък от 3 355,39 лв. се дължат **лихви в размер на 1 811,21 лв.**

За периода 01.01.2016 – 31.12.2016 г. С. се преобразува в посока увеличаване със сумата от 367,00 лв., вместо сумата от 36 863,25 лв., възприета при ревизията; установява се ДФР печалба в размер на 80 030,76 лв., вместо установената в таблицата на стр. 7 от РА 116 527,01 лв., и **дължим корпоративен данък в размер на 8 003.08 лв.**; внесен е данък в размер на 6 175,13 лв., като **неплатеният остатък е в размер на 1 827.95 лв.** Над тази сума РА следва да се отмени. На основание чл. 9 ЗКПО и чл. 175 ДОПК, във връзка с чл. 1 от ЗЛДТДПДВ, за невнесения данък от 1 827,95 лв. се дължи лихва в размер на 801,31 лв.

За периода 01.01.2017 – 31.12.2017 г. С. се преобразува в посока увеличаване със сумата от 1 798,33 лв., вместо сумата от 7 502,00 лв., възприета при ревизията; установява се ДФР печалба в размер на 26 069,34 лв., вместо установената в таблицата на стр. 8 от РА 31 873,01 лв., и **дължим корпоративен данък в размер на 2 606.93 лв.**; внесен е данък в размер на 635,86 лв., като **неплатеният остатък е в размер на 1 971.07 лв.** Над тази сума РА следва да се отмени. На основание чл. 9 ЗКПО и чл. 175 ДОПК, във връзка с чл. 1 от ЗЛДТДПДВ, за невнесения данък от 1 971,07 лв. се дължат **лихви в размер на 664,19 лв.**

За периода 01.01.2019 – 31.12.2019 г. С. се преобразува в посока увеличаване със сумата от 3 753,69 лв., вместо сумата от 15 783,69 лв., възприета при ревизията; установява се ДФР печалба в размер на 23 395,02 лв., вместо установената в таблицата на стр. 9 от РА 35 425,02 лв., и **дължим корпоративен данък в размер на 2 339.50 лв.**; внесен е данък в размер на 1 109,81 лв., като **неплатеният остатък е в размер на 1 229.69 лв.** Над тази сума РА следва да се отмени. На основание чл. 9 ЗКПО и чл. 175 ДОПК, във връзка с чл. 1 от ЗЛДТДПДВ, за невнесения данък от 1 229,69 лв. се дължат лихви в размер на 133,56 лв.

В случая общият размер а установените с РА задължения по ЗКПО и ЗДДС, които са предмет на настоящото дело е 39 978,18 лв., от които корпоративен данък 19 577 лв. и лихви 8 163,91 лв., задължения по ЗДДС 8 719,13 лв. и лихви 3 518,14 лв. С настоящия съдебен акт се отменят само

допълнително установените задължения за корпоративен данък: за 2014 – за сумата над 1 843,31 лв. главница и за сумата над 1 182,69 лв. лихви; за 2015 г. – за сумата над 3 355,39 лв. главница и за сумата над 1 811,21 лв. лихви; за 2016 г. – за сумата над 1 827,95 лв. главница и за сумата над 801,31 лв. лихви; за 2017 г. – за сумата над 1 971,07 лв. главница и за сумата над 664,19 лв. лихви; за 2019 г. – за сумата над 1229,69 лв. главница и за сумата над 133.56 лихви.

В частта по ЗДДС РА е законосъобразно издаден.

При този изход на спора всяка страна има право на разноски – жалбоподателят съобразно уважената част от жалбата, респ. отменената част от акта, а ответника спрямо отхвърлената част от жалбата, респ. потвърдената част от акта. Общо отмените задължения по ЗКПО са в размер на 13 942,55 лв., от които главница 9 349,59 лв. и 4 592,96 лихви. Отхвърлената част от жалбата е в размер на 26 034,64 лв., от които по ЗКПО 10 227,41 лв. главница и 3 570,95 лихви, по ЗДДС 8719,13 лв. главница и 3518,14 лв. лихви.

Жалбоподателят е направил следните разноски – 50 лв. за ДТ, 1470 лв. възнаграждение за вещо лице по адм. дело № 1908/2022 г. на АССГ, 1000 лв. – адвокатски хонорар, 334,70 лв. – ДТ пред ВАС, 2400 лв. – заплатен по банков път адвокатски хонорар за касационната инстанция, 3000 лв. – възнаграждение за вещо лице в настоящото съдебно производство, 1000 лв. – заплатен в брой адвокатски хонорар. Общо претендираните разноски са в размер на 9 254,70 лв., от които съобразно уважената част от жалбата са дължими 3 227,61 лв.

На ответника се следват разноски във вид на юрисконсултско възнаграждение за всяка съдебна инстанция и такива за заплатено възнаграждение на вещото лице по проведената в настоящото производство повторната съдебна експертиза (2 290,00 лв.). С оглед отхвърлената част от жалбата на НАП се дължат разноски в размер на 9 009,49 лв.

По изложените съображения и на основание чл. 160, ал. 1 и чл. 161, ал. 1 ДОПК Административен съд София-град, III-о отделение, 75-и състав,

РЕШИ:

ОТМЕНЯ Ревизионен акт № Р-22221720004865-091-001 от 26.07.2021г., издаден от органи по приходите при Териториална дирекция на Национална агенция за приходите – [населено място], потвърден с решение № 1982/29.12.2021г. на директора на дирекция „Обжалване и данъчно-осигурителна практика“ С. при Централно управление на НАП, **в частта** на установените задължения по ЗКПО за 2014 – за сумата над 1 843,31 лв. главница и за сумата над 1 182,69 лв. лихви; за 2015 г. – за сумата над 3 355,39 лв. главница и за сумата над 1 811,21 лв. лихви; за 2016 г. – за сумата над 1 827,95 лв. главница и за сумата над 801,31 лв. лихви; за 2017 г. – за сумата над 1 971,07 лв. главница и за сумата над 664,19 лв. лихви; за 2019 г. – за сумата над 1229,69 лв. главница и за сумата над 133.56 лихви.

ОТХВЪРЛЯ жалбата на „Итам“ ЕООД срещу Ревизионен акт № Р-22221720004865-091-001 от 26.07.2021г., издаден от органи по приходите при Териториална дирекция на Национална агенция за приходите – [населено място], потвърден с решение № 1982/29.12.2021г. на директора на дирекция „Обжалване и данъчно-осигурителна практика“ С. при Централно управление на НАП **в останалата обжалвана част**.

ОСЪЖДА „Итам“ ЕООД да заплати на Национална агенция за приходите разноски за проведените съдебни производства в общ размер на 9 009,49 лева (девет хиляди и девет лева и 49 стотинки).

ОСЪЖДА Национална агенция за приходите да заплати „Итам“ ЕООД разносики за проведените съдебни производства в общ размер на 3 227,61 лева (три хиляди двеста двадесет и седем лева и 61 стотинки).

Решението може да бъде обжалвано с касационна жалба чрез Административен съд – София-град пред Върховния административен съд на Република Б., в 14 - дневен срок от съобщаването му.

Препис от решението да се връчи на страните по реда на чл. 137 АПК, вр. § 2 от ДР на ДОПК.

Съдия: